

πούλη είχε ανάβησιν εἰς τὸν κ. Δημητράκοπουλον τὴν ἔμμετρον μεταφράσιν τοῦ «Ἀετιδέω» τοῦ Ροστάν καὶ ἤδη ἀρνεῖται ἐνεκα τῆς θαπνάνης τοῦ μακτισμοῦ νὰ τὸν παίξῃ. Ὁ μεταφραστὴς ἐνέγκαν εἰς δίκην τὴν δ. Κοτοπούλη ζητῶν 5,000 δρ. ὡς ποσοστὰ διὰ τῆς μακτιωθεΐας παραστάσεως ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.

— Ὡς εὐεργετική τῆς κ. Κυβέλης ἐδόθη νέον ἔργον, ἡ «Μητέρα» τοῦ Gabriel Murey, κατὰ μετάφρασιν τῆς δεσπ. Ἀλ. Μαυρογένους.

Τὸ δράμα δὲν κάμνει ἐντύπωσιν, ὅλη του δὲ ἡ ἀξία εἶνε ἐσωτερική, ἥτοι τεχνική. Ἡ κ. Κυβέλη ὡς μητέρα ἐξεδήλωσε μὲ πολὺ αἰσθηματὴ τὴν στοργήν.

Τὴν «Μητέρα» ἐπικίξε διὰ πρώτην φορὰν εἰς Παρισίους ἡ Ρεζάν.

— Παράκλημα ἀνγγέλθη πρὸς παρὰ τῶν δ. «Κατάσκοπος» τοῦ κ. Ν. Λάσκηρη.

— Ἐπαίχθη καὶ ἑρῶτος εἰς τὸ θέατρον τῆς δ. Κοτοπούλης ἡ «Λυσιστράτη» τοῦ Ἀριστοφάνους. Τὸ πλεῖστον ἀκροατήριον ἀνδρικόν. Καὶ ἐν Μπουσκιδί τῆς Ἀμερικῆς ἐπαίχθη ἐν ὑπάρχῳ Ἀγγλιστί ἡ «Λυσιστράτη» ἀπὸ σωφράστου τῆς «Πολιτικῆς Ἐνώσεως τῶν Γυναικῶν». Καὶ τὰ ἀνδρικά πρόσωπα ὑπεδύθησαν γυναῖκες. Τὰ ἐλευθερία μέρη ἀπεκόπησαν. Τὸ ἔργον ὑπὸ τῆς Κοτοπούλης ἐδόθη κατὰ μετάφρασιν τῆς ὑπο τοῦ Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ Δοναὶ γενόμενης παραφράσεως.

— Παλαιμάχος ἀλλὰ νεῦρον πάντοτε ὁ κ. Δ. Κοτοπούλης, ἐκ τῶν μᾶλλον διακεκριθέντων κατὰ τὸ θεα-

τρικόν του στάδιον ὡς πρωταγωνιστῆς εἰς κοινωνικά δράματα, ἀπαράμιλλος ὡς Δὸν Καΐσαρ τοῦ Βαζάν, ὡς Ἀγαπητικὸς τῆς Βοσκοπούλας, ὡς Ὁθέλλος ἐνεφανίσθη εἰς τὸν τελευταῖον ὅλον κατὰ τὴν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ «Συνδέσμου τῶν Δραματικῶν συγγραφέων» δοθεῖσαν τιμητικὴν ὑπὲρ αὐτοῦ παράστασιν.

— Ἐπαυλῆθεν ἐκ Πατρῶν ὁ θίασος τῆς κ. Βασιλείας Στεφάνου.

— Ὁ θίασος Πλέσσα—Ροζάν πιθανῶς ν' ἀπέλθῃ κατὰ τὰς ἀρχὰς Ὀκτωβρίου εἰς Κῆρον.

— Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Προαστείου θέατρον Ἐτου-ἄλ θὰ δώσῃ παραστάσεις ὁ θίασος Μουστάχα.

— Ὁ θίασος τῆς Κυβέλης τὸν Νοέμβριον θὰ μεταβῇ εἰς Κέρκυραν δι' ἓνα μῆνα. Κατόπιν θὰ δώσῃ ὀλίγας παραστάσεις εἰς τὸ Βασιλικὸν τῶν Ἀθηνῶν καὶ εἴτα θὰ μεταβῇ εἰς Μιτυλήνην, Σμύρνην καὶ τὴν Ἀντιόχειαν.

Ἐννοεῖται ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ θερμολόγια θὰ ὑποστοῦν μεταβολὰς ἢ θὰ μακτιωθοῦν, ὡς ἐκ τοῦ ἐπαπειλουμένου πολέμου.

— Ἐπρόκειτο νὰ παραλάτουν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Δημοτικοῦ θεάτρου τὸ ζεῦγος Σουλβαίν, ἡ Ζὴν Ἀδιγκ, ἡ χορεύτρια Λοῦε Φοῦλλερ μετὰ θιάσου ἀρχαίων χορῶν, Βιεννέζικη ὁπερέττα καὶ Γαλλικὴ, ὁ δὲ συγγραφεὺς Ἀνρὺ Μπορντώ θὰ ἐδίδοι δύο διαλέξεις. Ἀλλ' ὅλα ἐμακτιώθησαν ὡς ἐκ τῆς πολιτικῆς ἀνωμαλίας.

Ψ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ Ψ

Ἡ ΕΛΛΑΣ ἐπιστρατευομένη καὶ ἀποδουμένη εἰς ἱερὸν ὄσφ καὶ ἀποφασιστικὸν ἀγῶνα, παρέχει εἰς τὴν Τέχνην στάδιον ἐνεργείας. Οἱ ζωγράφοι καὶ οἱ γλύπται—ἰδίως οἱ πρῶτοι—ὀφείλουσι νὰ παρακολουθήσῃ τὴν πολεμικὴν δράσιν, διὰ νὰ ἀπεικονίσουν τὰς κρίσιμους στιγμὰς καὶ νὰ ἐμπνευσθοῦν.

Κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1897 μόνον εἰς Ἑλλήν καλλιτέχνην, ὁ κ. Ροῦλός, μετέβη εἰς τὰ σύνορα, οἱ δὲ πίνακες τοὺς ὁποίους ἐφιλοτέχνησεν, ὡς ἡ «μάχη τῶν Φαρσάλων», τὰ «Δελέρια», «Τὸ 1897» εἶνε ἀπὸ τὰ δυνατώτερα ἔργα του, ἔκτοτε δὲ μετ' ἀγάπης ἡσχολήθη εἰς στρατιωτικὰ θέματα.

Ἡ Τέχνη, ὅσον καὶ ἂν λέγουν ὅτι δὲν ἔχει Πατρίδα, εἶνε ἀναπόσπαστος ἀπὸ τὴν ἰδέαν τῆς Ἑθνικῆς ἐνότητος. Οἱ καλλιτέχναι μας, ὅσοι αἰσθάνονται ἐαυτοὺς καταλλήλους, πρέπει νὰ ἐπωφεληθοῦν τῆς πολεμικῆς συρράξεως, ἢ ἐφ' ὅσον τοιαύτη δὲν ἐπακολουθήσῃ, ἔστω καὶ αὐτῆς τῆς ἐπιστρατεύσεως, ἵνα μᾶς δώσουν εἰς πίνακας καὶ εἰς προπλάσματα τὴν εἰκόνα τῆς στρατιωτικῆς ζωῆς καὶ ἐπεισόδια χαρακτηριστικά. Θὰ εἶνε μία νέα ἀποψις τῆς ἐκδηλώσεως τοῦ ταλάντου των, ἓνα ξεκούρασμα ἀπὸ τὰς συνειθισμένας προσωπογραφίας καὶ τὰ ὁμοιότυπα σχεδὸν τοπεῖα.

Ἡ «Πινακοθήκη» θὰ παρακολουθῇ ὅσον τῆς εἶνε δυνατὸν διὰ καλλιτεχνικῆς χειρὸς τὴν ἐξέλιξιν τῶν γεγονότων τῆς ἐν ἐπιστρατεύσει Πατρίδος.

★

Εἰς τὸ Παρισίων κοιμητήριον Περ Λασαίξ ἐστήθη ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ὁυῆρ Οὐαϊλδ, τοῦ περιφήμου ἀλλὰ καὶ ἰδιορρέθμου Ἀγγλοῦ συγγραφέως, μνημεῖον, ἔργον τοῦ

Ἀγγλοῦ γλύπτου Ἐμποστὲν. Ἐν περὶ τῶν πνεύμα εἰς ἱερὰ τὴν στάσιν συμβολίζει τὴν μεγαλοφυΐαν. Ἀλλὰ μερικὰ μῆλη τοῦ σώματος εἶνε λαξευμένα μὲ ἀκριβείαν, ἢ ὅποια ἐτάραξε τὴν σεμνοτυφίαν. Οἱ moralistes διεμαρτυρήθησαν—ὁ βίος τοῦ Οὐαϊλδ ἦτο ἀνήθικος—καὶ ἡ Παρισινὴ ἀστυνομία ἡμύδα τὰ ἀποκατεπτήγρια.

★

Ἐτέθη εἰς τὸ Βατερλὸν ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ μνημεῖου εἰς τὸν Βίκτωρα Οὐγκὼν, ὁ ὁποῖος μὲ μοναδικὸν λογιζμὸν καὶ δυνάμιν ἐμπνεύσεως ἔγραψε τὴν φοβερὰν καὶ μοιραίαν μάχην. Πλήθος ἀπειρον παρόστη εἰς τὴν τελετὴν, πλεῖστοι δὲ λόγοι ἀπηγγέλθησαν.

Τὸ μνημεῖον θ' ἀποτελεσθῇ ἀπὸ στήλην γρανίτην, ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ τοποθετηθῇ εἰς θαυμάσιος ἀλέκτωρ (τὸ Γαλλικὸν δημοκρατικὸν ἔμβλημα).

★

Εἰς τὸ Λονδὶνον κυριαρχεῖ ἤδη ὁ Λεονκαβάλλο. Εἰς τὸ «Κολοσσαῖον» παίζονται συνεχῶς οἱ «Παληάτοι», διενθίνοντος θοριαμβεντικῶς τοῦ Ἑλλήνου μονοκοινοδασκάλου κ. Α. Καμυλιέρη. Τοὺς διενθίνει μὲ ἐλαχίστας περικοπὰς καὶ συμπιέσεις, ὁ δὲ θίασος εἶνε τελειότερος τοῦ προηγουμένου, τὸν ὁποῖον εἶχε φέροι ὁ ἴδιος Λεονκαβάλλο.

Ταυτοχρόνως εἰς τὸ «Ἰλποδρομίον» τοῦ Λονδίνου παίζεται ἡ νέα ὁπερέττα τοῦ Λεονκαβάλλο οἱ «Ἀθίγγανοι», διενθίνοντος τοῦ ἰδίου συνθέτου.

Οἱ «Ἀθίγγανοι» εἶνε δραμᾶτιον τραγικόν, χωρὶς ὅμως τὴν συνθετικὴν τέχνην καὶ τὸ ζωντανὸν τῶν «Παληάτων», τῶν ὁποίων ὑστερεῖ καὶ μονοικῶς.

Διότι, ἂν ἐξαίρεση τις ἓνα δυό ἄσματα, κοῦμα Ναπολιτάνικον καὶ Ἀθιγγανικὸν ὀνιδμῶν, τ' ἄλλα μοτιβα εἶνε ἀπληξήσεις τῶν «Παληάτων», εἰς τοὺς ὁποίους ὁ μαέστρος ἀντίφρασε, φαίνεται, ὅλην τὴν δυνάμιν του.

Μόλα ταῦτα εἶνε πάντοτε σπαρταριστὰ καὶ ἐνδιαφέροντα ἢ μουσικῇ τῶν «Ἀθιγγανῶν», ὁ δὲ ὀγκώδης καὶ μοσεμικὸς μαέστρος σὺρεται κάθε βράδι εἰς τὸ προσκή-

ριον ὑπὸ τὰ παταγώδη χυροχροτήματα τοῦ πικροτάτου ἀρροατηρίου.

Τὸ ἀμπρόσπετο ἔγραψεν ὁ γνωστός καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἀνταποκριτὴς τοῦ «Ἑσπερίου Ταχυδρομίου» τοῦ Μι-
λάνου Γουλιέλμος Ἑμμανουὲλ, λαβὼν τὴν ἐπόθεσιν ἔκ τι-
νος ποιήματος τοῦ Ποῦσκιν.

Οἱ «Ἀθίγγανοι» εἶνε διηρημένοι εἰς δύο πράξεις ἢ μάλλον ἐπεισόδια.

Τὸ λιμυρτέτο ἐγράφη εἰς δύο μῆρας καὶ ἡ μουσικὴ εἰς
τρεις. Τὸ δοῦμα ἐξελλίσσεται εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Δονά-
βεως εἰς μίαν Ρουμανικὴν κοιλάδα, ὅπου ὁμιλος Ἀθρυ-
γάνων ἔχει κατασκηνώσει.

Φαίνεται ὅτι τοὺς Γάλλους κατέλαβεν ἡ μανία τῆς κα-
ταστοφῆς ἀριστοκρατικῶν τῆς τέχνης.

Ὅτις εἰς τὰς Βερσαλλίας, εἰς ἄνωστος, μίαν Κρυοαλὴν
ὅτε εἶπε ἐλευθέρῃ ἢ εἴσοδος, μὲ ἔν κοινδιολόγιστον
κατέστρεψεν ἐν μέρει τέσσαρας εἰκόνας τῆς ἐκεί Πανα-
κοθήκης, παριστώσας σκηνὰς τῆς Γαλλικῆς ἱστορίας.

Αἱ εἰκόνες αὐταὶ εἶνε ἡ «Μάχη τοῦ Βαζρόφ» τοῦ Μπελανζῆς, ἡ «Μάχη τοῦ Λέιτσερ» τοῦ ζωγράφου Beaume μία προσωπογραφία τοῦ Καρόλου Ι' τοῦ Groos καὶ ἡ «Ἐλπίς τοῦ Μισσέν».

Καὶ ὁ ἄγνωστος καταστροφὴν ἐξακολουθεῖ παραμέ-
νων. ἄγνωστος. Εὐτυχῶς τὸ κακὸν δὲν εἶνε ἀνεπαρό-
θωτον.

Ἐπαγγέλθεν ἐκ Μονάχου ἔνθα ἐτελειοποιήθη ὡς ὑπό-
τροχος τῆς Κυβερνήσεως ἡ ἀριστοῦχος κλειδοφυλακί-
στος τοῦ ἡμετέρου Ὡδεῖο δεσποινῆς *Εὐγενία Προδόν*.
Ἐπὶ τοιαύτῃ ἐν τῷ Ὁσείῳ Μονάχῳ φοιτήσασα, ἐννε-
χρὸν διπλώματος, πρὶν δὲ ἀναχωρήσῃ ἔδωκε στανάκων ἐν τῇ
Βασιλικῇ Ἀκαδημίᾳ, δι' ἣν εὐφύμως ἔργαζεν ὁ Γερμα-
νικός τίποτος.

Ἡ δεσπ. Προῶτον πιθανώτατα θὰ διορθωθῇ καὶ ἡ γ-
τοια ἐν τῷ Ὁδεῖο Ἀθηρῶν.

Ἀραρίθμητα τὰ προαγγελθέντα θεατορικὰ ἔργα τῆς
χειμεριῆς ποιόδου τῶν Παρισίων.

Νεαροὶ καὶ γηρανοὶ συγγραφεῖς συναγωνίζονται εἰς
παιδαγωγίην.

Ὁ Ροσσὴν θὰ δώσῃ τὸν «Δὸρ Ζουὰν» εἰς τὸ θέατρον
Porte Saint-Martin.

Ὁ Ντοναὶ θὰ δώσῃ τετραπράκτον κωμῳδίαν. Ὁ Κιστιμένερος, ὁ συγγραφεὺς τῆς «Φωιδίως», θὰ δώσῃ τρεῖς ἔργα: «Τὴν Ἐξόριστον», τὴν «Δύσιν» καὶ τὴν «Ἐνεδύσαν». Τὸ τελευταῖόν του θὰ παχθῇ εἰς τὴν Γαλλικὴν Κωμῳδίαν.

Ὁ Πῶλ Ἐρβιὲ παρέδωκεν ἤδη εἰς τὸ αὐτὸ θέατρον τὸ χειρόγραφον τῆς «Μπαγατέλας» του.

Οἱ ἀχώριστοι Δὲ Φίλερ καὶ Καγιαβὲ θὰ δώσουν εἰς τὸ «Βαριετὲ» τὰ τετραπάρκων ἔργων των «Τὸ πρῶτον φῶ-
γμα». Ὁ Πόρτο Ρις ἐλπικον ἔργον του, τὴν «Re-
vanche». Ἐπίσης ἔχει ἔτοιμον δι' ἐν ἑμὲν θεάτρον τὴν
«Πρόγον ἀπὸ ἐλεφαντοστού», ὅπου δεσφαι τὸ δευτέρον
δράμα τῆς σειρᾶς «Θεάτρον τῆς φίλλας καὶ τοῦ καθήκον-
τος», τὴν ποίαν ἤρξατο μὲ τὸν «Γέρον ἄνθρωπον».

Ὁ Μισσὲλ Ζαμαράδα ἐτελείωσε τὴν ἀναδιόρθωσιν τοῦ ἐμμέτρον ἔργου του «Ὁ κύριος Ποντίωνέλης». Ὁ Ἀδάριος Μικοδῆς ἀπέστειλεν ἀπὸ τὴν Βενετίαν ὅπου παρεθίκετο τὸ χειρόγραφον τοῦ «Requiem» του, εἰς τὴν Ρωζάν, ἡ ὁποία θὰ τοῦ παῖξη.

Ὁ Αἰμίλιος Φάμπ τελειώνει τὰς «Στήλας τοῦ Ἰεροῦ» καὶ ὁ Ἀβελ Ἐρμιν ἔχει ἑτοιμον πρὸς παρὰστατα τὴν «Τρελλὴν ἑβδομάδα».

Οἱ Ἑρεκεν καὶ Βέμπερ θὰ δώσουν μὲ πρωτοφανῇ πολυτέλειαν σκηρῶν τὴν «Κριαίαν Προεδριάν» καὶ ὁ Φεῦδῶ ἐνεπιστεύθη εἰς τὴν Simone τὸ ρέον τοῦ ξοργον «Ἄεν ἀπατῶ τὸν σύζυγόν μου».

Ὁ Φραρσονῦ Δὲ Κροῒ, ἐτοιμάζει ἐν δοῶμα μὲ θύνα

τὸν ὅλον τὸν ὁποῖον εἰς τὴν κοινωνίαν παύζον οἱ μεγα-
λοφρεῖς ἄνθρωποι—δοῦμα, τὸ ὁποῖον, ὡς λέγει, δὲν ἐν-
ροῦτ' ἀν δόσῃ εἰς οὐδένᾳ θύσῳ πρὸς παρόστασιν· ὁ Σαῶ
Γκατῶ κουράζεται ὅπως τελειώσῃ τέσσαρας διαβολεμένας
πρωτεύς ἐνός ἔχον τον, τὸ ὁποῖον ἐλπίζει ὅτι θὰ παυχῇ
εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου!

Καὶ δὲν εἶνε γνωστὸν ἀπορίη ποῖται εἶνε αἱ ἀπογράφεις τῶν Μπεροστάιν, Μπατάιγ, Βόλφ καὶ τοῦ παπποῦ τοῦ Γαλλικοῦ θεάτορου Λαβεδάν.

Δεν φαίνεται πολὺ γόνιμος εἰς ὀφεύτης ἡ προσεχὴς χειμερινὴ θεατρικὴ σαιζὺν τῆς Ἐνρώπης. Ἴδον μίαν εἰκὼν ἀκριβοῦς τῶν μελλουσῶν ὀφευστῶν.

Ὁ Φρύγανς Δέλαος, ὁ πρῶτος τῆς ἀπερείστου, εἰς τὴν
ἐπαλίην τοι, εἰς τὸ Ἰσχυλ, ἐργάζεται πρυοτωδῶς. Οἱ πλε-
στοι πιστεύον ὅτι τελεώνει μίαν ἀπερείστην ἡλὸ τὸν τί-
τιον: «Ἐπὶ τέλους μόνου!» Φάινεται ὁμως ὅτι δὲν θά-
μοναυκοποιήθῃ, τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος.

Ὁ Δέξιος ἐργάζεται εἰς τὴν σύνθεσιν μιᾶς ἄλλης ὁπερέϊτας, «Ὁ ἑπολοχαγὸς Γουσταῦος», ἡ ὁποία θὰ παυθῇ εἰς τὸ θέατρον «An der Wien». Τὸ ἄρχιον λιμυρέτο ἐπέστη πλείεστας τροποποιήσεις. Ὁ Δέξιος ἤθελε νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ καὶπος δραματικὸν ἔφος τῆς «Εὐᾶς» καὶ νὰ πλησιάσῃ μᾶλλον πρὸς τὴν εὐθιμον καὶ ἐλαφρὰν μουσικὴν τοῦ «Κόμητος τοῦ Λουξεμβούργου». Διὰ τοῦτο, λόφῳ τῶν ἄνωτέρω μετατροπῶν, θὰ βραδύνῃ ἢ παυδοῖται τῆς. Ὁ Δέξιος ὑπεσχέθη εἰς τὸν ἐκδότην τὸν Σοντζόνιο, ὅτι θὰ τὴν ἔλῃ ἐτοιμὴν κατὰ τὸν Νοέμβριον.

— Δύο νέα έργα θὰ παηχθοῦν εἰς τὴν ᾿Ελλάδα, ξένων μουσουργῶν. Τὸ «*Διὰ Νότιμον*» τοῦ Κολμβέξ, Γάλλου συνθέτου, μὲ λιμπρέτο ἐνφανεστάτου καὶ μουσικῆν ἐλαφράν καὶ τερπνοτάτην, καὶ ὁ «*Πόλεμος κατὰ τοῦ ἔρωτος*», τοῦ μαέστρου Κοῦρτσι. Ἰταλῶν. ζῶντος ὁμοῦ πρὸ πολλοῦ εἰς τὸ Βερολῖνον, ὅπου χάρις γήμην βιολιστοῦ διασημοῦ.

— Ἀπὸ τὰς Ἱταλικὰς νέας ὁπερεττάς, ἐκείνη ἡ ὁποία θὰ ἀνοίξῃ τὸ πῶς τῶν παρωσιτασίων, εἶνε ὁ «Μοσχονάγκας τῶν Παρισίων», με μουσικήν τοῦ Ἀσσαντάδου, ἐκλεχτοῦ μαθητοῦ τοῦ Μασκάνη. Ἡ ὑπόθεσις ἐλήφθη ἀπὸ τοῦ γνωστοῦ μυθιστορηματοῦ Πῶλ δὲ Κόκ. Ἡ ὁπερεττά εἶνε γενόως κομωμική, με μίαν λεπτήν πινχὴν αἰσθηματικότητος, ποιητικῆς εἰς βραχεία ὁρωτικά ἐπεισόδια.

— Πολὺ ἀργότερα θὰ παρθῇ μία ἀποφέττα ἐπὶ τὸν ἐλκυστικὸν τῆλον: «Ὁ Ναπολέον καὶ αἱ γυναῖκες», μὲ μονακὴν τοῦ Ἰταλοῦ Φροδόου καὶ λιμνηρέτου τοῦ Φου-
τσώ. Ὁ λιμνηρὸς ἐξάραξε τὴν μοσχρὴν τοῦ Ναπολέον-
τος Α' μὲ μεγάλῃ ἐπιδεξιότητι, ζωγραφίζων τὰ διάσημα
ἐπιστάδια τῆς ἐρωτικῆς ζωῆς τοῦ Ἀετού. Ἡ μοναχὴ
τῆς ἀποφέττας ταύτης λέγειται ὅτι γελοιοῦσι πολὺ.

— Καὶ τώρα περὶ τῆς πορνευτικῆς ὑπεροχῆς Τοξέ-
λη--Αουτῆς τῆς Σαζωνίας, Ἰδοὺ μερικαὶ περιέγραφοι ἀ-
ποκαλυπτικαὶ λεπτομέρειαι περὶ τῆς συντροφιάς :

Ὁ Τοῦξελ ἐπρότεινεν εἰς τὸν μουσικοσυνθέτην Σον-
τζίον, ὅπως ἀγοράσῃ μίαν ὀπερέτταν. τὴν ὅποιαν θὰ ἐ-
γούραρεν. Ὁ Σοντζίον, λόγῳ τῆς φήμης τὴν ὅποιαν ἔχει
ὁ Τοῦξελ, διὰ τὰ μετὰ τῆς συνῆγειν του σκάνδαλα, ἐδέχθη
νὰ ἀγοράσῃ τὴν ὀπερέτταν, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ γράψῃ τὸ
λίμπρεττο ἢ πρῶτον πωγικήσῃσιν καὶ ὅτε οὐκ ἔργος του
Λοῦξελ Σαζωνίας.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας παρουσιάζοντο εἰς τὸν Σοντζόνια ἀμφότεροι οἱ σύζυγοι Τοῦζελ καὶ ἐπ' ἐπεγραφον συμβόλαιον, δι' οὗ ἡ ποιγκήπισσα τῆς Σαζωνίας ἐπαχρεοῦτο νὰ γράψῃ λιμπρέτο δια μίας ὀπερεῖτταν σιντενθρομένην ἀπὸ τὸν σύζυγον της. Ὁ καρπὸς τῆς καλλιτεχνικῆς συγγραφείας Τοῦζελ — Ἰουτζης, δὲν θὰ παυθῇ ποτὶ τῆς ἀνοίξεως.

— Μεταξὺ τῶν Ἰταλικῶν ὀφειετῶν, αἱ ὁποῖαι εἶνε
ἑτοιμοὶ πρὸς παράστασιν, εἶνε καὶ αἱ ἐξῆς :

«Ἡ ἀγνή σύζυγος» με μουσικὴν τῶν Λέβαν καὶ Λόου, Τεργεσταίωρ συνθετῶν. Ἡ «Παλέσκα ἡ σοκολατοπούλα»

τοῦ μαέστρου Φίροπο, ὁ «Δοῦξ τῆς Κομπιένης» τοῦ συνθέτου Λάντο καὶ «Τὸ παραμῦθι τῆς πριγκιπίσσης», μὲ μουσικὴν τοῦ Ἀμαντέι, στρατιωτικοῦ ἀρχιμουσικοῦ.

Μεταξὺ δὲ τῶν ἐτοιμαζομένων ὀπερετῶν, σημειοῦμεν τὴν «Υβόνην» τοῦ μαέστρου Ραντοάτι, διασήμιον βιολιστοῦ, τὸν «Ἔρωτα μασκαρῶν» τοῦ συνθέτου Ἰβάν Λαοκλέ Χαρτονιάρη, ληφθέντα ἀπὸ μυθιστόρημα τοῦ Μπαλζάκ, καὶ τέλος τὸν «Μεγάλον Κόσμον», τρία ἐπεισόδια τῆς Παρισίνης ζωῆς, μὲ μουσικὴν τοῦ Τερεβσταίον μαέστρου Λάνκερο.

★

Ὁ νέος στρατηγὸς τοῦ «Στρατοῦ τῆς Σωτηρίας» Μωρέμπελ Μπούθ, νῦς τοῦ ἀποθανόντος στρατηγοῦ, ἀπεφάσισε τὴν ἰδρὸν δοχάτως Πανεπιστημίον διὰ τὴν «μόρφωσιν χαρακτηρῶν».

Ὁ συγγραφεὺς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον αὐτό, θὰ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ ὑπηρετῇ εἰς τὸν «Στρατὸν τῆς Σωτηρίας».

Τὸ Πανεπιστήμιον θὰ ἀποτελεσθῇ ἀπὸ σειρᾶν περιπέτρων, εἰς ἕκαστον τῶν ὁποίων θὰ συγκεντρωθοῦν οἱ μαθηταὶ κατ' ἐθνικότητα.

Ἀρχὴ θεμελιώδους τοῦ Πανεπιστημίου τούτου, διὰ τὸ ὅποιον διετίθησαν πέντε ἑκατομμύρια φράγκων, εἶνε: «Κατὰ τῆς πενίας καὶ τοῦ ἐγκλήματος».

★

Ὁ Λοτὶ πηγαίνει εἰς τὴν Ἀμερικὴν διὰ νὰ ἐπιβλέψῃ εἰς τὰς προπαρασκευὰς καὶ δοκιμὰς τῆς παραστάσεως τοῦ ἔργου τὸν «Ἡ κόρη τοῦ οὐρανοῦ» Κινεζικῆς ὑποθέσεως. Θὰ δοθῇ εἰς τὸ «Θέατρον τῶν βαθυπλούτων» τῆς Νέας Ὑόρκης, διενθυνόμενον ἤδη ὑπὸ τοῦ Ἀμερικανοῦ ἱμπεριαλιστοῦ Τεῦλλο.

Ὁ Λοτὶ εἶχε γράφει ἀπὸ καιροῦ τὴν «Κόρην τοῦ οὐρανοῦ», κατὰ παρακλήσιν τῆς Σάρας Μπερνάρ διὰ τὸ θέατρον τῆς, ἀλλὰ πρὸ τῶν κολοσσιαίων σκηνοθετικῶν δαπανῶν, ἃς ἀπήτη, ἡ καλλιτέχνης ὑπεχώρησεν εἰς τὰς οἰκονομολογικὰς συστάσεις τῆς θιασάρχισσας. Ὁ Ἀμερικανὸς ἱμπεριαλιστὸς ὅμως, ὁ ὅποιο ἀποτυχὼν εἰς τὴν δημιουργίαν Ἑθνικοῦ μελοδραματικοῦ θεάτρου, εἶδε τὰς ζημίας τὸν καλυπτομένας μὲ τὴν ἀναβίβασιν μιᾶς φερερί, καὶ ἐπεδίωξε νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐπιτυχίαν τὸν εἰς τὸ νέον εἶδος μὲ τὸ ἔργον τοῦ Λοτὶ, τὸ ὅποιον συνδυάζει φιλολογικὸν καὶ θεαματικὸν ἐνδιαφέρον.

Οὕτως ἡ συμφωνία ἔκλεισε, δαπανᾶται δὲ προκαταρκτικῶς διὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς «Κόρης τοῦ οὐρανοῦ» ἡμῖν ἑκατομμύριον, καθόσον ἔκτακτος ἀποστολὴ χάριν τῶν σκηρικῶν ἀπὸ ζωγράφων, τεχνίτας κλπ. ὡργανώθη εἰς Κίαν.

★

Ὁ Γάλλος μονοκοιδιδάσκαλος Νιζὲ Ντοκὰν ἐτελείωσε μίαν μουσικὴν σύνθεσιν «Ὁρφεὺς». Κατὰ τὸ φθινόπωρον θὰ παιχθῇ εἰς τοὺς Παρισίους μία συγκλητικὴ χοροδία τοῦ αὐτοῦ συνθέτου, τιλοφορομένη «Εἰς τὸν Κήπον τῆς Μαργαρίτας».

— Εἰς τὸ Παρίσι κατεσκευάσθη ἐν μεγαλοπρεπὲς θέατρον θανμασίως διασκευασμένον καὶ ἐπιπλωμένον εἰς τὴν ὁδὸν Κολοσσίου.

— Ἡ δεσποινὶς «Νάδια Μοντανζέ» ἐτελείωσε τὴν μονοκοποίησην τῆς «Νεκρῆς Πόλεως» τοῦ Ἀ' Ἀνούντιο.

— Καὶ ὁ Ξαβιέ Λερὸ ἐτελείωσε τὴν μουσικὴν τοῦ «Ζωντοῦ πτόματος» τοῦ Τολστόη.

— Ὁ Ἰταλὸς Γουσταῦος Βενδέτης ἐτελείωσε τὴν μονοκοποίησην τοῦ διπράκτου ἔργου τὸν «Μόνα Λίζα». Ἡ ὑπόθεσις ἐλήφθη ἀπὸ μίαν ἀφήγησιν τοῦ Βοκκαίου.

— Εἰς τὸ Μόναχον ὁ Ριχάρδος Στράους συγγράφει τὴν μουσικὴν ἐνὸς «μπαλόν», τοιζόμενον διὰ τὸ Αὐτοκρατορικὸν θέατρον Πετροπόλεως.

— Εἰς τὴν Ἀμερικὴν συνέστη μία ἐταιρεία πρὸς μεγαλοπρεπῆ πανηγυρισμὸν τῆς ἑκατονταετηρίδος τοῦ Βάνγκε.

— Προσερχὸς παριστᾶται εἰς τὸ Βασιλικὸν θέατρον τῆς Λούκας ἐν μελόδραμα μιᾶς νεαρᾶς συνθετορίας, τῆς δε-

σποινίδος Σέρα Γκιλάρδη ὑπὸ τὸν τίτλον «Βίλια».

— Εἰς τὴν προσεχῇ σαζὸν τῆς «Σχάλας» τοῦ Μιλάνον θὰ παιχθῇ ἐν νέον μελόδραμα νεαροῦ Ἰταλοῦ συνθέτου, τοῦ Μοντεμίζη. Ἡ ὑπόθεσις ἐλήφθη ἀπὸ τὸ τελευταῖον δράμα τοῦ διασήμου δραματικοῦ Σήμ Μπενέλη «Ὁ ἔρωτος τῶν τριῶν Βασιλέων».

— Εἰς τὸ ἀρχεῖον τοῦ Μοναείου Λιστ ἐν Βεῖμάρη ὁ ἀρχιμουσικὸς Πέτερ Ράβε ἀνεκάλεσεν ἐν νέον ἀνέκδοτον ἔργον τοῦ μεγάλου πιανίστα. Εἶνε μία σύνθεσις δι' ὀρχήστραν καὶ σόλο βαρντόνου τιλοφορομένη «Ὁ Τιτάν», ἐμπνευσμένη ἀπὸ τὸν μῦθον τοῦ Προμηθέως.

— Ὁ Λιστ τὸ ἔργον ἐπὶ τῇ βάσει ἐνὸς ποιήματος τοῦ γραμματέως πρεσβείας Φράνκος Φὼν Σλόμπιν, στενοῦ φίλου τοῦ Γκαίτε καὶ τοῦ Σούμπερ.

— Τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο ἔργον τοῦ Λιστ θὰ παιχθῇ κατὰ τὸν προσεχῇ χειμῶνα εἰς τὴν Βεῖμάρη.

— Ὁ Γάλλος συνθέτης Ἰούλιος Μάγερ ἐτελείωσεν ἐν μελόδραμα εἰς τέσσαρας πράξεις ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀρτεμις».

★

Εἰς τὸν κ. Ἀντ. Ἡπίτην, ὅστις ἀπὸ τριακονταετίας ἐργάζεται πρὸς σύνταξιν Γαλλοελληνικοῦ καὶ Ἑλληνογαλλικοῦ λεξικοῦ, ἀπενεμήθη ὑπὸ τῆς ἐν Παρισίοις «Ἐταιρείας πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῶν Ἑλλ. σπουδῶν ἐν Γαλλίᾳ» τὸ βραβεῖον τοῦ τρέχοντος ἔτους. Ἐπίσης ὁ κ. Ἡπίτης προήχθη εἰς τὸν Χρυσὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτήρος «διὰ τὴν ἐκπύρσιν τοῦ Λεξικοῦ».

★

Γίνεται σκέψις νὰ ἀνεγερθῇ μνημεῖον εἰς τὸν μεγάλον ζωγράφον Καροίε. Ὁ Καροίε, ὅταν ὁ ἱμπερσοπισμὸς ἦτο εἰς τὴν ἀκμὴν τὸν, καὶ δίπλα εἰς τὸν μεγαλείτερον ζωγράφον τὸν παρελθόντος αἰῶνος, τὸν Μαρξ, ἦσαν 4—5 ἄλλοι πρωῆς τάξεως καλλιτέχναι, ὁ Μονέ, ὁ Ρενουάρ, ὁ Πισσαρό, ὁ Σισιέ, δημιουργοὶν ἀληθινὰ ἀριστοτεχνήματα καὶ ἀπεκάλυπτον εἰς τὸν ἑκπλήκτον κόσμον τὴν ὁμορφίαν τῆς Φύσεως, τὴν ὁποίαν δὲν ἤξευρε, καὶ οἱ ὅποιοι τὸν ἐμίθωναν νὰ βλέπῃ τὸν πλοῦτον τῶν χρωμάτων μὲ τὰς ἀπειροὺς ἀποχρώσεις τῶν, ὁ Καροίε, μόνος αὐτὸς ἀνέλαβε τὴν ὑπεροσίου τὸν σκοτὸν τῶν, καὶ ἔνα κοινὸν τὸ ὅποιον ἐθάμβωνε ἡ λάμψις τῶν νέων ἡλιοτοσμένων εἰκόνων καὶ τὸ ἐπαισθάνει, ἔδωκε μὲ τὴν ἰδίαν τεχνικὴν τῶν ἱμπερσοπιστῶν, ἀλλὰ μετρημένην εἰς ἄλλην κλίμακα, συγκλητικὰς ὁμοονίας εἰς τρεῖς μόνον τόνους: τὸ στακτὶ, τὸ μαῦρον καὶ τὸ καφετί. Ἐοκέπασε τὰ ἔργα τὸν μὲ ἔνα φαῖον πέπλον, κατέστρεψε τὸ σχέδιον καὶ ἄφηκε νὰ ὁμιλοῦν μόνον αἱ φωτισκίσεις. Ἐδωκε κατὶ μαλακόν, κατὶ τρυφερόν, ὁ ζωγράφος τῆς «Μητρικῆς Ἀγάτης» καὶ τοῦ «Ἐσταρωμένου». Σεμνὸς καὶ ἀλείριτος, βαθὺς εἰς αἰσθημα καὶ δι' αὐτὸ λιτὸς εἰς χροῦμα. Τὸ πορτραῖτον ποὶ ἔχει κάμει τοῦ Βερυλὰν εἰς τὸ Λουξεμβούργον, ὁμοιάζει περισσύτερον πλάσμιον μὲ μαλακὸν πηλόν, παρὰ ζωγραφισμένον. Ἐδωκε τὴν ἰδικήν τὸν σφραγίδα καὶ ἐκλείσθη ὁ ἑαυτὸς τὸν μέσα εἰς τὰς εἰκόνας τὸν. Μία ἀπομίμωσις τοῦ Καροίε εἶνε ἀδύνατος. Τοῦ ἐδόθη ἀπὸ τὴν Φύσιν τὸ σπάνιον προσόν, νὰ μὴ ἡμπορῇ νὰ κάμῃ σχολήν. Μέσα εἰς τὸ ἔργον τὸν εἶνε ὀλόκληρος ἡ σχολὴ τὸν.

★

Οἱ «Ταῖμς», σχολιάζοντες τὴν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως τηλεγραφηθεῖσαν εἰδήσιν περὶ βλάβης τοῦ θόλου τῆς Ἀγίας Σοφίας συνεπέει τὸν τελευταῖον σεισμὸν, ἐκφράζον τὴν θεωρίαν ἐλπίδα ὅτι ὁ Τοῦρκος ὑπουργὸς τῶν Βακουφίων, ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ὁποίου διατελοῦν πάντα τὰ ἱερὰ ἱδρύματα, θάπαρνηθῇ ἐπὶ σιγῇ τὸ πατροπαράδοτον «κισμέτ», καὶ θὰ σπένσῃ ὅπως διατάξῃ τὴν ἄμειον ἐπισκενὴν τοῦ ἀριστονομήματος τῆς Βυζαντινῆς τέχνης, σὺν ὅττω τὴν Τουρκίαν ἀπὸ τὴν δικαίαν ἀγανάκτησιν τοῦ πολιτισμένου κόσμου δι' ἐνδεχομένην καταστροφὴν.

Κατὰ τὴν οἰκονομίαν τῆς Σταμπούλ ἐπιδιορθομένης ὁδοῦ τιнос ἀνεκατέφθησαν τὰ ἔρεπια Βυζαντινοῦ ναοῦ. Περί τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης εἰδοποιήθη ἄμεσως τὸ Οἰκονομικὸν Πατριαρχεῖον.

Ἡ Κυβέρνησις ἀπέκρινεν εἰς τὸν ποιητὴν κ. Στέφανον Μαρτζώκην τὸν ἀγρυπνῶν σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος ἐπὶ τῇ εἰκοσιπενταετηρίδι του. Ἡ ἀπονομή αὕτη ὠφείλετο πρὸς πολλοὺς εἰς τὸν ἐπιφανῆ ποιητὴν ἀλλ' ἀφ' αὐτῆς ἀνθρωπο-πονεύοντες οὐδὲ μετὰ τὸσον μακρὰν ὁσον καὶ ἐκλεκτὴν σταδιοδρομίαν, τὸ παρῶν μᾶλλον τιμᾶται ἢ ὁ ποιητής. Εὐχὴς ἔσθ' ὅπως θὰ ἦτο ἂν ἡ Κυβέρνησις ἐνθυμῆτο καὶ ἄλλους ἐργάτας τοῦ πνεύματος, ἀξιοτάτους ἐπίσης τῆς τοιαύτης ἡθικῆς ἀνταμοιβῆς.

★

Τὰ Γαλλικὰ Συνδικάτα τῶν λιθογράφων, ἐκδοτῶν καὶ ἐμπορῶν εἰκονογραφημένων ταχυδρομικῶν δελταρίων θὰ ἀνεγείρουν ἀναγνωστικὴν στήλην πρὸς διαιώνισιν τῆς μνήμης τοῦ Φραγκίσκου Βόριζ, ἀποθανόντος κατὰ τὸ 1904 ἐν Νυρεμβέργῃ.

Αἱ διενθνήσεις τῶν ταχυδρομικῶν ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου, ὡς ἐπίσης καὶ οἱ συλλογῆς ὀφείλουν νὰ συνεισφέρουν εἰς τὸν ἔθρονον τῶν ἐμπόρων, οὔτινες ἐπλοῦτισαν χάρις εἰς τὸν ἐφευρέτην, ὅστις δημοσιεύσας κατὰ Μάρτιον τοῦ 1872 τὴν πρώτην σειρὰν τῶν εἰκόνων του ἐπὶ δελταρίων, ἐξησχάσεν εἰς πλουσίαν βιομηχανίαν ἐπιτυχίαν, ἥτις βαίνει ἀδιακόπως αὐξάνουσα.

Αἱ πρώται συλλογαὶ τοῦ Φραγκίσκου Βόριζ ἦσαν ἀναγνωστικαὶ εἰκόνων. καὶ ὁ μικρὸς οὗτος Γερμανὸς ἔμπορος συνέστησεν ἀργότερον εἰς τοὺς φωτογράφους νὰ ἐπισκεφθῶσι τὰ μαγευτικώτερα μέρη τῆς Ἑλβετίας καὶ λάβωσιν εἰκόνας ἀποκλειστικῆς ἰδιοκτησίας.

Ἀποθνήσκων, ἤρθε περισσύτερα χρεὴ ἀπὲς περιουσίας.

★

Ἐξεδόθη πρὸ ὀλίγον Γαλλιστὶ ἐν Παρισίοις τὸ «Ἐγχειρίδιον τῆς Ζωγραφικῆς» τοῦ Φλωρεντινοῦ ζωγράφου τοῦ 14ου αἰῶνος Τσεννίνου Τσεννίνι, τοῦ ὁποῖον τὸ ἀπολεσθὲν χειρόγραφον εἶχεν εὐρεθῇ τὸν 18ον αἰῶνα, μεταφράσθη δὲ Γαλλιστὶ ὑπὸ τοῦ Βίκτωρος Μαιτέζ. Ὁ Τσεννίνος Τσεννίνος ἦτο μαθητὴς τοῦ Ἀντοῖν Γκόντε, ἐνὸς ἀπὸ τοῖς ἀγαπημένους μαθηταῖς τοῦ πρώτου μεγάλου Φλωρεντινοῦ ζωγράφου, τοῦ Τζιόττο. Τὸ βιβλίον αὐτό, τὸ ὁποῖον ὁ Τσεννίνος τὸ ἔγραψεν ὅταν ἦτο 77 ἐτῶν, δίδει εἰς τοὺς ζωγράφους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης οδηγίαν περὶ τοῦ πῶς πρέπει νὰ ζωγραφίζωσιν καὶ μᾶς παρέχει πολὺντιμους πληροφορίες περὶ τῶν ἐπαγγελματικῶν μυστικῶν τῶν παλαιῶν Ἰταλῶν ζωγράφων. Μᾶς δίδει π.χ. πληροφορίες περὶ τοῦ πῶς παρασκευάζονται τὰ διάφορα χρώματα, ἀπὸ τί τοῖς χρεὴται νὰ εἶνε κατασκευασμένα τὰ πινέλα κ.τ.τ.

Ἰδοὺ καὶ μερικαὶ συμβουλαι πρὸς τοὺς μαθητενομένους: «Σὰς συμβουλίαις τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν σκοπεύετε νὰ ἐργασθῆτε, νὰ κομμάσετε τὸ χεῖρ σας μὲ ἓνα πινὶ ἀπὸ τοῦ λαμποῦ καὶ νὰ τὸ κρατῆτε ἀκίνητον διὰ νὰ μὴ κουνάεσθε». — «Ἡ ζωὴ σας πρέπει νὰ εἶνε προδιαγεγραμμένη, ὡς ἐάν εἴθε φοιτῆται τῆς Θεολογίας. Πρέπει νὰ ἀπέχετε ἀπὸ τὴν πολυποσίαν καὶ τὴν πολυφαγίαν». — «Φροντίζετε νὰ μὴ κουνάεσθε τὸ χεῖρ σας, ὀίοντες λιθάριον καὶ ὅ,τι ἄλλο πού θὰ τὸ ἔκανε νὰ τρέμῃ».

Ὡς βλέπει τις, διὰ τὸν Τσεννίνον ἡ ἐργασία τοῦ καλλιτέχοντος εἶνε κατὰ ἴσιν καὶ ἀπαιτεῖ ἰδιαιτέρως προπόνησιν.

★

Διὰ τὸ φθινοπωρινὸν Salon τὸ ὁποῖον ἤρριξεν εἰς Παρισίους γράφει ἐκεῖθεν ὁ κ. Μανρονδῆς.

«Τὸ Σαλὸν τοῦ φθινοπώρου εἶνε περισσότερον ἐκδεσὶς διακοσμητικῆς παρὰ ζωγραφικῆς. Ἐπιπλα, κεραμικῇ, ὑαλοτεχνήματα, βάζα, κεντήματα, ταπέτα εὐρίσκονται διεργημένα μὲ γούστο μοναδικὸν εἰς τὰς πολυαίδμας αἰθούσας, καὶ ὁ κόσμος σταματᾷ εὐχαρίστως ἐμπρὸς εἰς τὰ ἀντικείμενα αὐτά, τὰ ὅποια, ἐπειδὴ εἶνε χοῦρισμα, δὲν πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ εἶνε καὶ ἄσχημα. Ἡ διακοσμ-

τικὴ ἀκμάζει εἰς τὴν Γαλίαν. Καλλιτέχνη ἱσχεδιάζουσιν τὴν ἐπίπλυσιν τῶν δωματίων, ἢ εὐμορφα ἀνθοδοχεῖα μὲ τὴν αὐτὴν ἐμπνευσιν πού ἓνας ζωγράφος ἐκφράζει μὲ τὸ χροῖμα τὸ μυστικὸν ἐνὸς τοπίου.

Τὸ Σαλὸν τοῦ φθινοπώρου διαδέχεται τρεῖς αἰθούσας διὰ προσωπογραφίας τοῦ 19ου αἰῶνος. Προσωπικότητες τῶν γραμμάτων ἢ τῶν τεχνῶν στέκονται σιωπηλές, ἀλλὰ ὁλοζώντανες, ἔτσι ὅπως ἡ παλέττα ἐνὸς Κουρμπέ ἢ ἐνὸς Ντελακρουά ἠθέλησε νὰ τὰς παραδώσῃ εἰς τὴν μνήμην τῶν ἐπυρομένων γενεῶν.

Αἱ ὑπερβολαὶ δὲν ἀπονοιάζουν διόλου ἀπὸ τὴν φθινοπωρινὴν ἐκθεσιν. Αἱ ποικιλοὶνμοι τεχνοτροπίαὶ ἀντιπροσωπεύονται πλουσιοπαρόχως. Τετράγωνα κεφάλια, στραμπουλημένα χέλια, μουσγαλμένα μάτια προβάλλουσιν ὅχι σπανίως, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ σνηθίζει κανεὶς σγὰ-σγὰ καθὼς τὸ κανόν.

★

Ἀπέθανεν εἰς Παρισίους ὁ Γάλλος κωμωδιογράφος Λέων Γκατιγριό. «Les femmes collantes» εἶνε τὸ πρῶτον ἔργον του, τὸ ὁποῖον εἶχε μεγάλῃ ἐπιτυχίαν. Ὁ Σαρσὰ τὸ ἐξεθέασεν. Ἄλλο ἔργον, τὸ «Vers l'amour», διαφείγον ἀπὸ τῶν δροσερῶν ἐνθυμογραφικῶν πνευμάτων του, τραγικὸν ἐν τῇ ἀπλοότητι του, ἐδωράμενος εἰς τὸ Théâtre Antoine καὶ κατόπιν εἰς τὸ «Odeon». Ἀλλὰ μετὰ τὴν παράστασιν αὐτὴν τὸ 1905 ὁ Γκατιγριό ἐσθίρῃ. Ἦτο φύσει μελαγχολικὸς, φέρον τὴν μάσκαν τῆς ἐνθυμίας.

Ὁ Γκατιγριό ποτὲ δὲν ἐπῆρνε εἰς τὸ θέατρον.

— Εἶνε ὁ μόνος τρόπος, ἐννεύειδε νὰ λέγῃ, διὰ νὰ ζῇ ἓνας δραματικὸς συγγραφεὺς εὐτυχῆς

★

Τὸ τρίτον διεθνὲς συνέδριον τοῦ Περιοδικικοῦ τύπου τὸ ὁποῖον θὰ συνέλθῃ εἰς Παρισίους τῇ 26 Ὀκτωβρίῳ, ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως, σκοπὸν ἔχει νὰ ἀνακαινισθῶσι αἱ γνώμαι τῶν διευθυντῶν τοῦ Περιοδικικοῦ τύπου, αἱ ἐκ πείρας ἀπορρέουσιν πρὸς ἐνίσχυσιν αὐτοῦ, νὰ συνοφρηνθῶσι οἱ συναδελφικοὶ δεσμοὶ καὶ νὰ ἐπιζητηθῇ ἡ δημοσιονομία ἢ ὑποστήριξις δημοσιονομικῶν κοινωφελῶν.

Τὸ γενικὸν πρόγραμμα τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου περιλαμβάνει πρὸς συζήτησιν τὰ ἑξῆς θέματα:

Σκοπὸς καὶ ὀφελιμότης καὶ ὑποχρεώσεις τοῦ Περιοδικικοῦ. — Δικαιώματα καὶ προνόμια τῶν διευθυντῶν καὶ συντακτῶν. — Σχέσεις αὐτῶν μετὰ τῶν ἐπισήμων ἀρχῶν, τῶν ἐκδοτῶν, τῶν βιβλιοπωλῶν καὶ μετὰ τοῦ Ἡμερησίου τύπου. — Τρόποι ἐρευνῆς ζητημάτων ἐπιστημονικῶν, τεχνικῶν, εκπαιδευτικῶν καὶ κοινωνικῶν. — Ἐρευνα τῶν κινήσεων ἀπὸ ἡθικῆς ἀπόψεως. — Ἀποστολὴ τοῦ περιοδικικοῦ ταχυδρομικῇ καὶ διωργάνωσις παγκοσμίῳ συστήματος ταχυδρομικῆς καὶ μεταφορᾶς. — Διοργάνωσις τῆς ἐνημερώσεως διεθνῶν ανταλλαγῶν. — Τὰ περιοδικὰ καὶ ἡ δημοσίευσιν. — Ἡ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν περιοδικῶν ὠφέλεια. — Συνδρομαὶ καὶ πώλησις κατὰ φύλλον. — Τὸ δικαίωμα τῆς πνευματικῆς ἰδιοκτησίας ἐν σχέσει πρὸς τὸν περιοδικὸν τύπον. — Παγκόσμιος συμμαχία τῶν ἐταιρειῶν τοῦ Περιοδικικοῦ τύπου. — Δελτία ἀναγνωρίσεως διεθνῆ. — Διεθνὴς ἐνημερσία πληροφοριῶν. — Διεθνὲς βιβλιοθήκη, βιβλιογραφία καὶ Μονοσία. — Πρόνοια περὶ συνεταίρισμῶν τῶν ἐργαζομένων εἰς Περιοδικὰ κ.λ.π.

Ἡ Ἑλλὰς ἀντιχῶς, ὡς ἐκ τῶν περιστάσεων, δὲν θὰ μετέσχη τοῦ Συνεδρίου, ὅδ' ἦτον ἡ «Ἐταιρεία τοῦ Περιοδικικοῦ τύπου» θὰ ἀποστείλῃ ἔργαρον πρὸς τὸ Προεδρεῖον τοῦ Συνεδρίου, δι' ὃ θὰ δικαιολογῇ τὴν μὴ ἀντιπροσώπουν, θὰ ἐπιδοκιμάσῃ τὸ πρόγραμμα καὶ θὰ χαίρει τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ παγκοσμίῳ περιοδικικοῦ τύπου, ἐξαιρουσα τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐνώσεως καὶ τῆς ἐπικοινωνίας.

— ❦ —